

Normalització de relacions de doble discurs

written by Pau Miserachs | 17 de març de 2022

Tenim 3.500 catalans encausats per les autoritats judicials per desobediència i altres presumptes delictes a l'espera de judici. Tenim un *Tribunal de Cuentas* que ha posat en dificultats les economies personals i familiars de dirigents polítics i alts funcionaris de la Generalitat.

Però al govern de l'Estat li convé dir que les relacions entren en la normalitat per arrodonir la seva tasca de desorientació de l'independentisme i fer créixer la desafecció de les propostes de govern i els nous fulls de ruta que continuen incloent la paraula independència.

L'Estat ha guanyat la batalla del refredament de l'embat ara que la mateixa ERC situa l'horitzó cap al 2040, i ha situat el govern català dins del règim autonòmic que emmarca la Constitució de 1978.

A Pere Aragonès el converteixen en un polític de doble discurs, mentre ERC planeja un horitzó sense data i no abans del 2040 quan caldrà seguir en el règim autonòmic. És joc net? És diplomàcia? És guanyar confiança amb l'Estat i facilitar el diàleg pendent?

Ara estem amb la crisi de l'acollida de refugiats de la guerra d'Ucraïna i el desafiament de la sostenibilitat que presenta plantejaments apocalíptics superables per als països rics.

Elits i oligarquies estan creant un futur emmotllat per la preocupació d'augmentar les seves riqueses, mentre la crisi colpeja les classes mitjanes i treballadores. La divisió social existeix i els partits de govern s'han de començar a preocupar de treballar per fer desaparèixer les desigualtats.

El govern de l'Estat diu que estem en la nova normalitat només perquè Pere Aragonès ha anat a la conferència de presidents autonòmics a La Palma. Ho consideren un èxit i és el que comuniquen a l'opinió pública.

El govern de l'Estat fa veure que entén el cas català que considera una bafarada superable, però si és cert que s'ha desinflat amb l'eficàcia de l'actitud repressiva de l'Estat, de manera que només en els partits i les entitats, i en l'àmbit individual es manté el moviment independentista.

Catalunya ha tornat a l'autonomia de la qual no en va sortir mai tot i el procés. La independència només va existir vuit segons. I això és el que satisfà al govern de l'Estat dient a les dretes que aquesta tornada serà per molts anys. Tindrem vint anys per parlar?

L'independentisme, però, segueix a uns altres nivells retòrics i de cercles davant del model d'estat centralitzat que imposa el PSOE, sabent que a Catalunya no està en condicions d'obtenir cap majoria. Ara toca submissió, humilitat i negociar sense exigir, si accepten negociar.

Els partits espanyolistes han volgut desconstruir la nació catalana començant per ignorar-la i no reconèixer-la oficialment. Amb la Constitució de 1978 s'ha volgut fer una nació única sense nacionalismes perifèrics qüestionant la legitimitat de l'Estat i demanant un estat propi independent.

A l'Estat espanyol s'anteposa la legalitat a la legitimitat democràtica per impedir reivindicacions independentistes, la primera avui Catalunya. El que en democràcia és part del sistema i de l'estat de dret, al regne d'Espanya es converteix en un limitador insalvable dels drets nacionals de Catalunya.

Espanya no assumeix ni accepta el principi democràtic i les regles no escrites com va fer el Canadà. Tampoc les convencions de protecció de les minories nacionals lingüístiques. D'això en diuen ara normalitat democràtica. La

política espanyola ha inventat ara el doble discurs com a complement dels seus objectius de refredar i acabar amb l'independentisme català.